

Arrest

nr. 92 085 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet. Op 8 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 *ter* onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET); SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.; SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERJNGSPLJCHT; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSPLICHT; MACHTSMISBRUIK. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dd. 8 mei 2012 dat (...). De verwerende partij baseert zich hiervoor op het verslag van de arts-adviseur dd, 7 mei 2012 (stuk 3). Overeenkomstig artikel 9 ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 08.01.2012 (13.S. 06.02.2012) kan de ambtenaar geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde die in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren. De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Immers, het gaat hier om een prima facie beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar - geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld ‘een ontstoken teennagel’ of ‘banale neusverkoudheid’ van de medische regularisatie procedure uit te sluiten. (...). In casu is er absoluut geen sprake van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. De verwerende partij heeft slechts een héél oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd. Verzoekende partij lijdt aan ernstige luchtwegeninfecties en heeft te kampen met hevige gewrichtspijnen. Niettegenstaande de verwerende partij enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft verwerende partij wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan. De standaard medische attesten dd, 3 oktober 2011 en 21 november 2011 vermelden duidelijk dat het hier gaat om zeer ernstige aandoeningen (...). De medische getuigschriften die bij de medische regularisatieaanvraag van 16 december 2011 werden gevoegd vermelden duidelijk dat er nood is aan een medische opvolging en dat noodzakelijke duur van de behandeling zeker 10 jaar bedraagt (stukken 4, 5, 9 en 10). Het feit dat dokter R. in de standaard medisch attesten voorhoudt dat de duur van de medische behandeling wordt voorzien op 10 jaar wijst er duidelijk op dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij kritiek is. Bovendien beschrijft dokter R. in de standaard medische attesten eveneens de gevolgen en de mogelijke complicaties indien de medische behandeling wordt stopgezet. De consequenties die worden aangehaald zijn duidelijk ernstig. (...). Teneinde aan te tonen aandoeningen waar verzoekende partij aan lijdt wel degelijk ernstig is en verzoekende partij regelmatig medisch moet worden opgevolgd, worden er nog twee standaard medische getuigschriften bij dit verzoekschrift bijgevoegd (stukken 9 en 10). Uit deze medische attesten kan er afgeleid worden dat verzoekende partij nood heeft aan een voortdurende medische verzorging. (...). Door de medische regularisatieaanvraag dd. 16 december 2011 van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekende partij niet zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medische attesten werden aangehaald. heeft onderzocht. De werkwijze die verwerende partij hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur! Verwerende partij kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar verzoekende partij aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernstigheid, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen. Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat motivering afdoende moet zijn. De verwerende partij is heel summier in zijn motivering van de bestreden beslissing: (...). De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoeningen waar aan verzoekende partij lijdt, niet ernstig zijn. Er wordt evenmin aangehaald waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bij de medische regularisatieaanvraag dd 16 december 2011 voorgelegde medische attesten Immers, in deze attesten wordt duidelijk aangehaald dat medische follow-up en medische behandeling noodzakelijk zijn! De bij de medische regularisatie aanvraag dcl, 16 december 2011 bijgevoegde medische attesten tonen duidelijk

aan dat de verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is. Verzoekende partij is afkomstig van de Russische Federatie. De gezondheidszorg in Rusland is geheel ondermaats. Uit de in de medische regularisatieaanvraag van 16 december 2011 geciteerde objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat verzoekende partij in haar land van herkomst niet de nodige medische zorgen zal kunnen krijgen. Er is een groot tekort aan medisch personeel, met daarnaast beperkte medische faciliteiten. In de publieke sector zijn er lange wachttijden alvorens er een behandeling kan worden opgestart. De private ziekenhuizen zijn enkel toegankelijk voor personen die over voldoende financiële middelen beschikken. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke consequenties ingeval bij stopzetting van de behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen verergeren. Bovendien heeft dokter R. in de medische attesten meermaals benadrukt dat er in het land van herkomst voor verzoekende partij geen adequate behandeling bestaat (stukken 4, 5, 9 en 10). Verzoekende partij terugsturen naar zijn land van herkomst wetende dat verzoekende partij niet de noodzakelijke medische verzorging zal krijgen is in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit. Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij. Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt. De beslissing van verwerende partij, om de medische regularisatie aanvraag van verzoekende partij, ingediend op 16 december 2011, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk. De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer opdat deze conform artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kan geven over de door verzoeker ingeroepen ziekte. De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch getuigschrift dat verzoeker heeft voorgelegd bij haar aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 14 maart 2012 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd

door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte. Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd 21/11/2011 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat de beschreven aandoeningen niet beschouwd kunnen worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoekers aanvraag niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard.

De Raad merkt op dat het EHRM in de zaak D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997. nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC